

TROEBEL WATER

BELINDA AEBI

TROEBEL
WATER

Manteau

MEESTERS IN MISDAAD

Elke gelijkenis met bestaande personen of feiten is louter fictief.

graag uw reacties:

belinda.aebi@telenet.be

www.belinda-aebi.be

facebook.com/belinda.aebi

© 2017 Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Belinda Aebi

www.manteau.be

info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland:

WPG Media

Wibautstraat 133 – 1097 DN Amsterdam

Postbus 1050 – 1000 BB Amsterdam

Eerste druk januari 2017

Omslagontwerp: Wil Immink

Omslagfoto: Dave Wall / Arcangel Images

Opmaak binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 3317 4

D 2017/0034/118

NUR 330

Voor Jos

Wij kijken door de vensters
U kijkt door de vensters
Naar ons die u bekijken

(neonkunstwerk van de Italiaanse kunstenaar
MARIO MERZ aan de gevel van de Bloemmolens in Temse)

TEMSE, DECEMBER 2012

Hij staat voorovergebogen als een oude man naar de kist te staren. Een lichtgekleurde houtsoort, zoals ze had gevraagd. Het is bar weer en het begint te miezeren. Naast en achter hem worden zwarte paraplu's opengeklikt. Hij is de zijne vergeten. Een diepe groef tekent zich af in zijn voorhoofd wanneer fijne regendruppels op de kist parelen. Een pijnlijke blik in zijn ogen. Hij staat er verstijfd bij. Zijn weinige, dunne haar beweegt in de ijzige wind. Aarzelend strekt hij zijn rechterarm en legt een witte roos naast haar foto waarop ze lacht.

Die foto moet je nemen, had ze beslist gezegd. Dat was toen ze nog gewoon kon praten. Toen ze de bewegingen van haar lippen en haar gezichtsspieren nog onder controle had.

De laatste maanden sprak ze alleen nog met haar ogen. Die spraken boekdelen.

Hij wist waarom ze die foto had gekozen. Haar ogen op de foto kijken je altijd aan, om het even waar je staat, ze volgen je. Het voelt ongemakkelijk alsof ze je iets willen zeggen, maar vooral, je niet willen loslaten. Zij wil hém niet loslaten.

Ze hadden haar afscheid samen uitvoerig en in alle kalmte besproken bij een kop koffie met gebak, alsof ze de route voor een lange reis aan het plannen waren. Alles moet goed voorbereid zijn, zei ze, alsof het iemand anders betrof.

Altijd die kalmte. Die beheerstheid en sereniteit van haar.

Hij neemt zijn zakdoek uit zijn jaszak en veegt met een zacht gebaar de druppels van de foto. De man van de begrafenisonderneming neemt de taak over en houdt zijn paraplu boven de foto. Dan knikt hij respectvol en met een handgebaar nodigt hij de andere aanwezigen uit om een witte roos neer te leggen op de kist. Ze krijgen een rouwkaartje met dezelfde foto erop en een gedicht van Toon Hermans. Dat ene gedicht moest het worden.

Het verdict was gevallen als een donderslag bij heldere hemel. Oneerlijk. Ze was nog jong en nog steeds bloedmooi.

Afen toe maakte hij de oefening om op straat een vrouw te vinden van haar leeftijd met 'die' looks. Ze won het van iedereen. En met gemak. Hij prees zich gelukkig met een vrouw zoals zij. Intelligent, zacht en mooi.

De maandenlange peperdure revalidatie in het gespecialiseerde ziekenhuis in Zwitserland was de laatste strohalm geweest. Maar het heeft niet mogen baten. Het is gelopen zoals ze hadden voorspeld. Als laatste komen de ademhalingsspieren aan de beurt. Dan het hart.

Een afvalwedstrijd. Het bange afwachten.

Het machteloos toekijken.

De hel.

Eerst probeert hij zijn tranen tegen te houden door als een gek te staan knippen. Maar dan geeft hij het op. Hij wordt lijkkbleek en voelt zich duizelig. Alles was goed voorbereid, behalve hijzelf.

Terwijl zwartgeklede mensen hem met meelevende blikken passeren en een handdruk of een schouderklop geven, blijft zijn blik op de kist hangen. Een verzameling geverniste planken. Hij kan niet geloven dat hij haar nooit meer zal zien. Nooit meer zal aanraken. Nooit meer naast haar zal zitten zonder iets te zeggen en toch voelen dat het goed is.

Zo meteen laten touwen haar traag zakken en verdwijnt ze in de put. De kist met haar erin. Nog slechts enkele kilo's bot en huid. Een flard van wat ze was. Zijn geliefde.

Niemand verdient het om in een put te liggen.

Hij vraagt zich af of hij het ooit zal kunnen verwerken.

Hij had alles voor haar willen doen. Alles om haar nog een aantal jaren bij zich te hebben. Of een aantal maanden, dat zou al een cadeau zijn geweest.

Een vriendelijke stem had hem gebeld met het ijskoude nieuws: 'Es tut uns Leid', waarmee ze bedoelden dat het voorbij was en dat het hun speet. Dat de hele crew van verzorgers ervan aangedaan was. Ze was zo'n speciale vrouw. Altijd moedig en dankbaar.

Gisteravond had hij dan definitief afscheid van haar genomen terwijl ze roerloos op het bed lag. Hoe de mensen van het rouwcentrum het klaargespeeld hadden, wist hij niet, maar hij zou gezworen hebben dat ze gewoon sliep en dat ze straks haar ogen zou openen en zou opstaan om sinaasappels te persen en het ontbijt klaar te maken.

Zoals ze daar lag. Discreet opgemaakt met tinten die perfect bij haar pasten. Hij hield zijn adem in. Hij zou gezworen hebben dat haar borst bewoog.

Iemand geeft een teken. Zo meteen laten ze de kist zakken. Straks is zijn geliefde nog slechts een herinnering. Niets meer horen. Niets meer voelen.

Hij reikt met bevende vingertoppen naar de foto en neemt ze vast.

Zijn lippen trillen. Tranen rollen over zijn gezicht.

Hij sterft.

'Dag, mijn lieve engel', zegt hij nauwelijks hoorbaar. 'Ik kom gauw bij je.'

Dat laatste zou sneller gebeuren dan hij had gedacht.

Elke werkdag van het jaar verblijf ik in de mooiste hotelkamer ter wereld. Ze hangt veertig meter boven de grond en ze is slechts een zakdoek groot. Er staat geen bed en er is ook geen toilet of badkamer. Toch is ze de volle vijf sterren waard. Eigenlijk is het een hok met ramen. Een soort aquarium in de lucht, zeg maar.

Laat ik dat even uitleggen.

Vanaf de stoel waar ik zit, heb ik een panorama van driehonderdzestig graden, zonder mijn hoofd te moeten draaien. Eén beweging met mijn rechterwijsvinger aan de bedieningsknop en de besturingscabine draait en stopt wanneer ik het wil. Ik ben er de baas. De baas van 't kot.

Ik zit er alleen en heb dus van niemand last.

Dat is een fijn gevoel om heel eerlijk te zijn.

Uit mijn kleine Grundig transistorradio van vijftien jaar oud klettert radio Nostalgie. Onbegrijpelijk dat het toestel nog steeds perfect werkt na al het stof dat erin moet zijn gekropen en de niet te tellen keren dat het ding tegen de vlakke is gegaan zonder uit elkaar te spatten.

Deutsche Gründlichkeit.

De muziek staat niet te luid. Ze mag mij niet afleiden. Ze maakt alles alleen maar aangenamer. Nog aangenamer.

Mijn job is de max. Ik zou met niemand willen ruilen. Je mag uiteraard geen hoogtevrees of claustrofobie hebben.

Dan kun je het wel vergeten. Je mag geen bibbervent zijn, *tout court*. Bij felle rukwinden durft de cabine wel eens te gaan wiebelen. Daar moet je tegen bestand zijn. De eerste keer is het best eng en voelt het alsof je maag een dubbele salto maakt. Ik denk maar, bange watjes blijven beter met vaste voet op de grond. Werk genoeg daar beneden.

Wat zo fijn is, ik zit dichterbij de hemel en de wolken dan de minimannetjes daar beneden. Dat voelt speciaal.

De lucht is hier altijd anders en de kleurformaties die ze mij op een dienblad presenteert kan ik met geen woorden beschrijven. Ik ben dan ook geen woordengoochelaar. Daarom kan ik het niet beschrijven.

Daar zijn schrijvers voor.

Genieten doe ik wel. Om de drie minuten wordt mij een ander schilderij aangeboden. Gratis en voor niets.

Bij stevige wind is een kleursliert of een wolkenband al voorbij nog voor ik ze gezien heb. Het gaat razendsnel. Ik kan hier mijn ogen uit mijn kop kijken.

Terwijl ik hier zit, zo helemaal opgeslokt door wolkenarmen, denk ik vaak aan al die mensen die acht uur per dag in een kantoortje achter een bureau zitten. Ik zou er hoorn-dol van worden. Nu ja, ieder zijn job. Ieder zijn leven. Mijn moeder zou gezegd hebben, God moet zijn getal hebben. Het lieve mens is er al enkele jaren niet meer, maar haar spreuken zitten voor de eeuwigheid in mijn geheugen verankerd. Voor elke gelegenheid had ze er eentje klaar, zonder lang te hoeven nadenken en altijd met een kwinkslag.

Wanneer ik mijn hoofd een kwartslag draai, kijk ik uit op een ander tafereel alsof ik rondloop in een museum en niet weet aan welke kant te beginnen. Het hangt hier allemaal voor mijn neus. Ontelbare en wonderlijke schilderijen maar dan zonder kader eromheen. Ik hoef alleen maar te kijken.

Kijken is zo belangrijk maar we doen het veel te weinig. Mijn idee is dat de meeste mensen alleen nog naar hun mobieltje kijken en al de rest vergeten. Heel hun leefwereld zit opgeslagen in enkele vierkante centimeters. Hoe zielig is dat? Ik kan het weten want ik zie ze hier beneden op het jaagpad wandelen en fietsen terwijl ze naar dat schermputten alsof hun leven ervan afhangt (zelfs op hun scooter of op hun ligfiets).

Soms hangt de nevel als een uitgerekte strook watten over de boomtoppen van het natuurgebied aan de rechteroever van de Schelde, naar Weert en Bornem toe, en steekt de kerktoren van Bornem er als een trotse speer bovenuit.

Met wat verbeelding en de gepaste muziek erbij, zou ik mij in een Disneyfilm kunnen wanen en zou er – bij wijze van spreken – een prinses of een fee uit het torenvenster komen piepen en om hulp roepen of haar prins met een spierwit laken naar boven hijsen. Ik zie het zo voor me. Het ontbreekt mij niet aan fantasie. Bij momenten sta ik versteld van mezelf.

Soms betrap ik mij erop dat ik zit te dagdromen. Even maar, enkele seconden. Ik zou gek zijn om het niet te doen. De rijkdom die hier aan mijn voeten ligt moet allemaal maar zo adembenemend mooi niet zijn. Ik kom ogen tekort. Elke dag opnieuw is er die verwondering of ontdek ik iets nieuws. Iets wat mij de dag voordien ontgaan is.

Wanneer ik 's morgens de steile trap beklommen heb en aankom in de cabine – mijn habitat – begin ik met het schoonmaken van de ruiten. Ik zie je lachen maar ik moet tenslotte 'zien' wat ik doe. Daarna zet ik het raam op een kier en laat verse lucht naar binnen stromen, hoe vochtig en koud die ook is. Een mens heeft frisse lucht nodig bij aanvang van de dagtaak. Daarna gaat het raam dicht en zet

ik het elektrische vuurtje in werking. Goed dat ik dat heb. Mijn voeten zouden in de winter anders vastvriezen aan de bodem van de cabine en mijn adem zou bevriezen. Toen mijn moeder nog leefde zei ze met een glimlach om de lippen (altijd), dat ik ervoor moest zorgen dat tijdens de koude maanden mijn haren niet door mijn muts groeiden. Hoe meer ik eraan terugdenk: ze was een kei in beeldspraak.

Ik adem diep in en uit. Enkele keren. Mijn blik gaat naar de Scheldebrug zo'n driehonderd meter voor mij. De wereld wordt wakker. Auto's, fietsers, brommers en vrachtwagens bewegen als miniatuurfiguren in beide richtingen over de brug. Links gaat het naar Sint-Niklaas en Gent en rechts langs de N16 naar Willebroek en de A12 naar Brussel.

De vrachtwagens zijn vaak dezelfde: Colruyt, Gilbert De Clercq, DHL, VRD Logistics, Torfs, LKW Walter en de verhuiswagens van Hoskens.

Kinderen op de achterbank van de auto's die over de brug rijden, proberen zich langer te maken om een glimp van de vrachtschepen op te vangen.

Ik kan je zeggen, er rijdt en er vaart hier wat rond.

Elke dag opnieuw.

Het schijnt dat de Scheldebrug of de Temsebrug, zoals ze ook wordt genoemd, met haar driehonderdvijfenzestig meter de langste brug over het water is van ons land. Vanuit mijn positie lijkt ze veel korter, maar dat is maar schijn. Vanwaar ik zit is alles kleiner en korter. De allereerste Temsebrug werd ontworpen door de Franse ingenieur Gustave Eiffel, ja, die, de man naar wie de Eiffeltoren in Parijs werd genoemd. De brug was vroeger een spoorlijn met aan beide zijden een strook voor de voetgangers. Franse en Belgische legertroepen bliezen de brug in 1940 om 'strategische redenen' op. Een weetje. Een streep geschiedenis af en toe kan

geen kwaad maar ik breek er verder mijn hoofd niet over. Wat voorbij is, is voorbij. Ik blik niet graag achteruit. 'Achteruit' heeft toch meestal met spijt te maken of met 'had ik maar dit of had ik maar dat...'

Nu komt het. Onder en rechts van mij, wanneer ik naar de brug kijk, ligt ze daar, uitgestrekt in al haar glorie: de machtige Schelde. Bij weinig wind ligt ze er lui en loom en als een spiegel bij, maar meestal stroomt ze in woeste plooiën aan mij voorbij terwijl ze boten op haar handen draagt en meevoert naar Antwerpen of Dendermonde en zo naar Gent. Ik begin ze zo stilaan te kennen, zonder dat ze mij alles verklapt, dat voel ik. Ze is als een soort vriendin die het achterste van haar tong niet laat zien. Zoiets.

Soms is ze zilvergrijs en soms roze of rood van de weerkaatsing van de lucht. Ze luistert en ze ruist en geen mens die weet hoeveel geheimen ze in zich draagt.

Het verkeer op de Schelde is best druk. Toeristenboten Verdi en Mozart van Rivertours, de Antverpia van Greenstarline, lange containerschepen met auto's in de buik, baggerschepen maar ook woonboten met hun fietsen en auto op het dek, peperdure jachten en moedige zeilers en waterskiërs. Ik zie ze allemaal passeren. Het hele zootje.

De meeste boten zijn gedoopt met de naam van een vrouw. Een schip is dan ook vrouwelijk. Weetje. Schijnt dat het zo gegroeid is omdat vroeger de mannen op zee eenzaam waren en hun vrouw misten. Met de naam van hun geliefde op de boeg, voelden ze zich minder alleen. Een magere troost maar er zit iets in, vind ik.

Voor de ingang van de loods van de Koninklijke Temse Watersport liggen een aantal boten te wachten om hersteld of geschilderd te worden. Op hun zijkant staat te lezen: Quo Vadis? The tide, Bas (een hond?), Nicole, Nellie, Ange,

Michèle (ma belle?). Soms staat er ook gewoon de letter B gevolgd door een cijfercode; veel minder sexy maar wie weet wat die code betekent?

Soms hangen de geladen schepen zo diep in het water dat het een wonder is hoe ze in 's hemelsnaam bovendrijven. Ik weet wel dat het verklaard wordt door de wet van Archimedes waarover ik hier niet ga uitweiden, maar toch blijft het behoorlijk indrukwekkend. En onder ons, volgens mij is de Schelde veel sterker dan een autosnelweg. Daarom lukt ze zovelen, en ze is niet kieskeurig, iedereen mag mee.

De natuur is hier de hele tijd in beweging. Het water is hier eerder brak en er is de speling van eb en vloed. Bij laagwater vallen langs de oevers de slikken droog en komen de uitgestrekte platen boven water. De slikken, platen en schorren beeldhouwen het landschap. In de moddervlakten krioelen wormen, krabben en kreeftjes, de ideale maaltijd voor watervogels en eenden.

Achter de brug maakt de Schelde een flauwe bocht naar rechts en zet ze koers naar Antwerpen. Vanaf daar ben ik ze kwijt. De boten zijn dan nog kleine stipjes en laten lange strepen en een zachte golfslag in het water na.

Ik zou hier een mooie natuurfilm kunnen draaien, daar denk ik vaak aan. Misschien een idee voor later, als ik tijd heb. Nu ik dat zeg, schiet mij het liedje van Louis Neefs te binnen, 'Als ik ooit eens vijf minuten tijd heb'. Arme Louis heeft veel tijd te kort gehad. Het komt toch altijd aan als een klap, wanneer iemand die zo jong is, plots uit het leven wordt gerukt.

Hoe? Is het al zo laat? Genoeg geleuterd dan.

Beneden staan de mannen klaar met hun blauwe helmen op hun hoofd. 'De blauwhelmen ☺.' Ik zie Joris, de werfleider, zijn walkietalkie grijpen en ik zet de mijne aan.

We kunnen eraan beginnen.

‘Goedemorgen, Jos. Goed geslapen?’

‘Dag, Joris. Ja, man, alles oké daar beneden?’

‘Alles oké, laat maar komen die handel.’

Ik zet de kleine computer aan die naast mij op een paneel op ooghoogte is bevestigd. Daarop kan ik alles volgen: de verschillende parameters, de afstand van de last, het gewicht, de draaihoek, de hoogte van de haak... ik kan er ook de tabellen raadplegen van welk gewicht ik kan nemen op een bepaalde afstand. Duidelijk zo?

Wat ik wil zeggen: in mijn kraan ben ‘ik’ de man. De baas eigenlijk, of de dirigent zo je wilt.

Vandaag en ook de volgende dagen zal ik de mannen materieel aanreiken voor het flatgebouw dat we aan het bouwen zijn. Een beestje van tien verdiepingen. Het voelt wel stoer. De mannen kunnen mij niet missen. Geen gebouw zonder kraan en geen kraan zonder besturing.

Er rust wel een blok op mijn schouders, waarmee ik gezegd wil hebben dat ik een zware verantwoordelijkheid draag. Eén verkeerde beweging of een moment uit concentratie kan fataal zijn voor de mannen of voor het materieel. Ik mag er niet aan denken dat door mijn onoplettendheid iets wordt beschadigd of iemand gewond raakt, of erger. Gelukkig is er in mijn loopbaan nog niets ernstigs gebeurd. Godzijdank. Ik ben altijd alert. Ik zit veilig in mijn toren maar onder mij lopen werkmannen niet voor niets met een helm op hun hoofd. Ze lopen de hele dag tussen betonblokken, panelen, boormachines en zaagtoestellen. En de hele dag in het lawaai. Ik niet. Ik sta er letterlijk boven. Soms heb ik met hen te doen.

Ineens word ik opgeschrikt door een bende wilde ganzen die in een V-vormige formatie langs de cabine scheren. Ze maken een hels lawaai maar ze zijn prachtig. Ik sta er

telkens weer van versted hoe groot die dieren zijn als ze vliegen en hoe sterk ze zijn in groep.

En kwaken! Oorverdovend.

Net als mensen. In groep altijd veel toeters en bellen en een ego van hier tot in Tokio.

Mijn naam is Jos Van Acker, ik ben achtendertig en al zes jaar kraanman voor het woonproject de Zaat aan de benedenloop van de Schelde in Temse. De vroegere scheepswerf, beter bekend als de Boelwerf, wordt er omgebouwd tot een KMO-zone en woonzone. Op het terrein van vierentachtig hectare grond staan tweehonderd eengezinswoningen en zevenhonderdvijftig appartementen op de planning. We gaan hier nog niet rap zonder werk vallen, denk ik.

Mijn kraan staat op veertig meter van het nieuwe gebouw vlak voor mij. Het geeft een kick het eindelijk afgewerkt te zien. Een witte reus. De mannen (de blauwhelmen), en ikzelf hebben gedurende een jaar aan de ruwbouwwerken gezwoegd. Het is 'onze' tweede witte toren en sinds kort zijn een twintigtal van de vierenveertig appartementen bewoond.

Het is me wel wat. Een kleine stad op zich. Een straat met vierenveertig huizen, maar dan op elkaar gestapeld.

Lego. Het woonproject heet niet voor niets 'gestapeld wonen aan het water'. Huizen met mensen erin, die iedere dag weer opstaan, uit werken gaan en afgepeigerd thuis komen. Oudere exemplaren die de hele dag thuis zijn, zwijzaam door het raam naar buiten zitten te turen tot er een boot voorbijvaart, op hun terras de uitstekende buxusblaadjes bijknippen, tv-kijken of tot de middag in pyjama lopen te lanterfant. Wie of wat houdt ze tegen?

Het is hun gegund. Hun trage tred maakt me zelfs rustig. Ze glijden op zachte pantoffels geruisloos door de dagen. Ze hebben tijd.

Iedere etage heeft zijn ritme. Iedereen is bezig met zijn eigen besognes.

Het wordt hier boeiend.

De betonnen mastodont is tot leven gekomen.

De man van de zevende verdieping is een zware roker. Ik noem hem 'den damper'. Hij neemt altijd plaats in de linkerhoek van het terras. Daar zit hij uit de wind. Meestal toch. Soms waait het zo hard dat hij geen vuur in zijn sigaret krijgt; dan kromt hij zijn schouders en legt zijn hand als een kommetje om de aansteker en het vlammetje.

Hij is groot en stevig gebouwd. Een beer. Ik schat hem begin zestig. Hij heeft een zilvergrijze haardos en draagt altijd hetzelfde uniform: een loszittende donkerblauwe trainingsbroek en een T-shirt. Gewoon effen zonder een of andere belachelijke bedrukking of tekst.

Er staat geen asbak op de terrastafel. Hij tikt de as af in een soort glazen potje waar eens yoghurt of jam in zat. Ik kan het niet precies zeggen. Of soms gebruikt hij een leeg colablikje. Ook handig. Na het roken laat hij de filter van de sigaret in het potje of het blik vallen. Als het uitpuilt van de peuken neemt hij het mee naar binnen. Wat er dan mee gebeurt weet ik niet. Waarschijnlijk spoelt hij de peuken door in het toilet. Dat is wat ik denk.

Zijn vrouw komt nooit op het terras wanneer hij rookt. Ze wacht altijd om haar was op het droogrek te hangen tot wanneer hij en de rook weg zijn. Op dinsdag hangt ze de lakens buiten en op donderdag de kleurwas. Witte was zoals ondergoed krijg ik nooit te zien. Die stopt ze steevast in de droogtrommel. Ik denk maar hardop.

Ze is klein en blond en draagt altijd een trui met een jeans op sneakers. Ze lijkt mij een stuk jonger dan haar man, of haar vriend. Ik heb ze nog nooit samen op het terras zien zitten. Misschien doen ze dat enkel tijdens het weekend als het stil is en de bouwwerf zwijgt. Ik snap het wel. Je gaat niet lekker in een boek zitten lezen of zonnen terwijl er vlakbij een betonmolen draait, werkmannen zagen, boren, timmeren of met de lift ettelijke keren op en neer gaan en met materieel zeulen.

De blonde vrouw draagt altijd haar zonnebril, ook wanneer er geen zon is. Dat vind ik vreemd. Misschien is er iets met haar ogen? Een of andere aandoening of iets waar ik nu niet meteen aan denk. Blind is ze zeker niet. Hoe kan ze anders de gewassen kledingstukken zo feilloos met wasknijpers vastmaken? Er is nog een reden waarom ik denk dat ze niet blind is. Vaak, wanneer ze klaar is met het ophangen van de was, richt ze haar hoofd op en tuurt over de balustrade naar het water. Zo blijft ze enkele seconden staan alsof ze over iets nadenkt. Het kan ook zijn dat ze iets op haar lever heeft en over iets piekert. Vaak twijfel ik of ze wel geniet. Soms wendt ze haar hoofd af en kijkt ze ineens in mijn richting of naar iets vlak naast mij. Dat weet ik niet. Ik kan haar ogen niet zien. Alleen die grote, donkere bril die haast de helft van haar smalle gezicht bedekt. Soms steunt ze met haar armen op de rand van de balustrade en legt ze haar kin op haar handen alsof ze mijmert.

Af en toe gaat ze zelfs bangelijk ver over de rand van de balustrade hangen. Dan hou ik mijn hart vast en heb ik de neiging om te roepen.

Er gaat iets droevigs van haar uit, alsof ze niet echt gelukkig is. Soms slaat ze de wandelaars en de fietsers op het jaagpad gade. Als de wind juist zit en als ze goed luistert, kan ze horen wat ze tegen elkaar zeggen. Ik kan het weten want

ik hoor hen ook. Geluid stijgt. Wanneer er twee wielrenners naast elkaar op het jaagpad fietsen en tegen elkaar praten, versta ik hun conversatie tot ze ter hoogte van de oude torenkraan zijn, vanaf daar vervagen hun stemmen. De oude kraan staat zo'n vijftig meter verderop met haar statige poten in de Schelde. Het gemeentebestuur heeft beslist om ze te laten staan als herinnering aan de vroegere scheepswerf en ze om te dopen tot beschermd monument.

Wanneer het vloed is lijkt het alsof ze op het water zweeft. Dat is een gek gezicht. Een 'waterkraan'. Bij eb staat ze met haar voeten in het slib en lijkt ze groter.

Ik hou ervan zoals ze is. Op elk moment. Grijs en roestig. Hopelijk komt niemand op de gedachte om ze te verven.

Ik hou van haar authenticiteit en van de achtenveertig meter melancholie.

Vele mensen geloven dat ze een overblijfsel is van de vroegere Boelwerf, maar in feite werd ze in 1957 in opdracht van Cockerill Yards in Hoboken gebouwd op de werven van Hensen in Rotterdam. Toen Cockerill Yards in 1982 failliet ging en werd overgenomen door de Boelwerf, werd de kraan overgebracht naar Temse.

Nog een weetje. Ach, je kunt de mensen alles wijsmaken. Feit is, ze staat daar toch maar stoer te wezen als een gigantische hefboom en betekent een hulde aan de scheepsbouw. Samen met de barokke toren van de Onze-Lieve-Vrouwekerk (die mij doet denken aan de kerktoren van een of ander idyllisch Oostenrijks bergdorp), en de torens van het belfort vormt ze de skyline van Temse.

We hebben hier dingen om trots op te zijn.

Ik voel mijn darmen rommelen, af en toe gevolgd door een korte kramp. Ik weet wat dat betekent, ik moet namelijk naar de grote wc maar ik kan het ophouden. Het gaat puur

om training van de sluitspieren. Een hond houdt het ook op tot zijn baasje thuiskomt van het werk en dan even een blokje omloopt. Wat een hond kan, wil ik ook kunnen. Na al die jaren lukt het probleemloos. Ik ga 's morgens wanneer ik opsta naar de plee en voor de tweede keer iets na vieren wanneer ik terug op de begane grond sta en mij klein en nietig voel. Dan maak ik gebruik van de wc van de werkmannen hier op de werf. Plassen doe ik overdag in een fles die in de cabine staat. Klinkt misschien een beetje raar maar wij kraanmannen maken daar geen punt van. Bij hoogdringendheid stoppen we onze fluit in de fles en urineren. Meer is het niet. En daarbij, alles went.

Beneden liggen naast de wc-pot enkele strips, een moppenkalender en ook wat vette boekjes. Geen recente, ze gaan al een tijd mee. Het maakt ook niet uit. Recent of niet: bloot is bloot. In enkele boekjes ontbreken pagina's. Ik durf te wedden dat de schuldige gezocht moet worden bij een van die Polen of Roemenen die hier werken. Ik heb sterke vermoedens dat iemand van hen pagina's uitscheurt en er dingen bij fantaseert. Het is niet ondenkbaar; er zijn er die hier komen werken voor een aantal maanden en dus een tijd weg zijn van hun vrouw.

En een man blijft toch een man, denk ik dan. De vette boekjes bieden waarschijnlijk wat soelaas.

Over die Polen en die Roemenen gesproken, er lopen een paar vreemde snuiters tussen, maar ik zeg er niets van. Het kan zijn dat ik bevooroordeeld ben en totaal fout. Ik ken hen uiteindelijk niet goed en ik wil geen ruzie met die mannen. Alles wat telt is een goede werkmentaliteit en een koppelp stevige handen. De meesten van hen spreken maar drie woorden Engels, en Nederlands al zeker niet, al wordt eraan gewerkt heb ik me laten vertellen. Het is hier een internationaal gezelschap. Belgische bouwvakkers werken samen

met Nederlanders, Slovenen, Polen, Brazilianen en Roemenen. Meestal loopt het hier op de werf gesmeerd en gelukkig is er nog de universele gebarentaal.

Om klokslag twaalf uur neem ik rust. Dan eet ik in de cabine mijn boterhammen op en drink ik wat koffie. Vandaag eet ik bij mijn brood een blikje geroosterde makreel. Niet omdat ik dat zo fantastisch lekker vind maar omdat makreel een bom is van calcium, fosfor en magnesium. Zo eet ik ook veel vette vis als haring en zalm. Ik moet. Bij het laatste doktersbezoek is naar boven gekomen dat ik een tekort heb aan calcium en vitamine D. Ik wil mij verzorgen zo goed ik kan zonder fanatiek met voeding bezig te zijn. Er wordt de laatste jaren al genoeg over voeding geluld op tv en in kookboeken. Ik vraag mij altijd af welke stumperds al die kookboeken kopen? Een lekkere hap klaarmaken die tegelijk gezond is, is dat zo moeilijk? Die kookboeken laten toch onze creativiteit dichtslibben? Als alles kant-en-klaar en van het begin tot het einde staat uitgelegd, met een bijbehorend filmpje, wat is daar dan nog plezant aan? Ik zeg maar zoals ik het zie. Niet dat ik een keukenprins ben maar ik laat de dingen graag op mij afkomen. Niet alles hoeft te zijn voorgekauwd.

Ik ben pas achtendertig of 'al' achtendertig. Mijn lichaam is geen vuilnisbak. Ik ben slank en heb nog al mijn haar. Ik hou me fit door twee keer per week te lopen of te fietsen na het werk. Ook door regen en wind. Op het moment zelf is het afzien maar die douche achteraf..

Dit jaar moet het mij lukken. Een vrouw. Ik wil weer een vrouw in mijn leven. Ik had er al een maar ze heeft mij vijf jaar geleden ingeruild voor een blitse vertegenwoordiger in bouwmaterieel. Of nee, zoals ik het zeg is het niet helemaal

juist. Ik heb haar een jaar later eruit gegooid nadat ik haar en die flapdrol betrapt had tijdens de daad. Ze is een keer meegekomen naar een opendeurdag van ons bouwbedrijf en daar moet het gebeurd zijn. De vonk tussen haar en die afgeborstelde dandy met peper-en-zouthaar en ingevallen wangen. Ik vond ook dat zijn ogen te dicht bij elkaar stonden. Een jaar heeft het geduurd voor ik erachter kwam dat ze iets met elkaar hadden. Wat dat 'iets' precies inhield weet ik niet, maar dat seks op de agenda stond, dat weet ik zeker.

Op een dag stak er zo'n felle wind op dat het werken in de cabine niet meer veilig was. Er heersen binnen het bouwbedrijf strenge voorschriften en die volgen we op de voet. Heeft namelijk te maken met het onnodig nemen van risico's en verzekeringen. Snap ik. Logisch. Ik stopte dus twee uur vroeger met werken. De andere werkmakkers ook. De wind woei zo sterk dat we bouwmaterieel moesten vastmaken opdat het niet zou wegvliegen.

Toen ik thuiskwam stond de auto van mijn vrouw voor de deur, wat niet abnormaal was. Ze is kapster aan huis en regelt haar werk zoals het haar uitkomt. Er stond nog een andere auto. Een frisgewassen grijze BMW met sportvelgen. Die had ik nooit eerder gezien. Toen ik naar binnen ging, vond ik mijn vrouw onder de douche in de badkamer. De spiegel was helemaal aangedampt. Ik zag haar handpalmen tegen de glazen douchewand gedrukt en ik hoorde haar kreunen. Het klonk anders dan wanneer ze met mij was. Maar evengoed was het geluid dat ze uitstootte redelijk lachwekkend. Ik zag een silhouet pompen. Het beeld was troebel maar duidelijk genoeg voor mij om uit te maken dat ze niet bezig waren met elkaar in te zepen en schoon te schrobben. Althans niet aan de buitenkant. Toen ik de deur van de douchecel openschoof zag ik mijn wettige echt-

genote staan met gespreide benen en met haar kont omhoog. Haar lichaam schudde en haar borsten zwiepten heen en weer. Zijn geile tengels zaten rond haar heupen en zijn paarse pik stootte wild in haar kont. Hun gezichten en lichamen rood doorbloed. Hun haren in slierten als pieren rond hun hoofd. Het duurde een seconde of tien voor ze mij in de gaten kregen. Haar mond viel nog wat verder open. Hoe zijn gezicht stond kan ik hier nu niet beschrijven maar het schijt liep in dunne straaltjes over zijn benen. Mijn vrouw kromde angstvallig haar tenen. Met geile maar bange ogen staarden ze mij aan terwijl het water rijkelijk over hun hoofd en lichaam stroomde. Door het hete water en de condens had de badkamer iets van een sauna. Ze moesten al een tijd onder de hete waterpartij hebben gestaan, want hun huid was rood en rimpelig. Mijn vrouw wilde iets zeggen maar dat lukte niet omdat ik haar met mijn gebalde vuist vol in het gezicht mepte. Ik denk dat het ergens op haar mond en neus moet zijn geweest want haar lip scheurde en uit haar neusgaten spoot bloed. Het bloed liep over haar kin en tussen haar gezwollen borsten langs haar dijen naar beneden en kringelde in het afvoerputje. Ze bloedde zo hard dat het leek alsof ik haar gekeeld had.

Nu hij nog.

Ik duwde haar opzij, zwaaide mijn rechterknie naar achteren en knalde ze daarna zo hard ik kon naar voren tussen de benen van haar minnaar. Zijn geslacht stond nog stijf en ik hoorde het kraken. Het gehuil dat daarop volgde ging door merg en been. Zo erg dat ik zelf pijnscheuten voelde in mijn ballen. Ik zei dat ze welgeteld tien minuten kregen om mijn huis te verlaten en dat ik hen nooit meer wilde zien.

Tot zover. Dat was het laatste beeld dat ik had van mijn overspelige echtgenote. Rampetampend en zeiknat onder

de douche met een kerel tien jaar jonger maar zeker niet beter geschapen dan ik. Later vroeg ik me af hoe naïef ik wel moet zijn geweest. Al een jaar kwam die gozer in mijn huis om op mijn vrouw te zitten en ik zat godbetert nietsvermoedend en alleen boven in mijn cabine. De slet.

Sindsdien hou ik van de eenzaamheid in mijn besturingscabine. Maar nadat ik van die ladder ben geklauterd en naar huis fiets, wil ik ergens kunnen binnenkomen en armen om me heen voelen en lippen op mijn mond. Ik wil een fles wijn kunnen ontkurken en ze met iemand delen en nog zoveel meer. Maar het ontbreekt mij aan moed. We hadden geen kinderen. Die had ik wel gewild maar zij had nooit haar biologische klok voelen tikken. Haar biologische klok... de achterbakse teef. Nu weet ik wel beter. Volgens haar zou een kind allerlei dingen in de weg hebben gestaan. De vrijheid om andere mannen te ontmoeten bijvoorbeeld. Stomme eikel die ik ben, dat ik me zo heb laten belazeren.

Het speelt mij nog altijd parten. Telkens als ik de badkamer betreed, zie ik hun schimmen voor mij en als ik een douche neem krijg ik een vieze smaak in mijn mond. Ik heb de douchecabine al tientallen keren mateloos maar tevergeefs geschrobd. Ik heb er al vaker aan gedacht om het huis te koop te zetten en op zoek te gaan naar iets anders.

Het is bezoedeld en er hangen te veel *bad memories*.